

EL LLENGUATGE

El dol escau

a Electra 15/XII/1936

Amb els «mots escaients», s'hi acostuma a fer força barrilla. Algunes vegades sembla que hom s'hi refereix amb la intenció d'ironitzar sobre el llenguatge escarcarat per un excés de purisme, però és molt fàcil que aquesta ironia es faci injustament extensiva a l'expressió simplement correcta. Si guí com vulgui, convé saber que els mots, si són correctes, ho són tots, d'escaients, sempre que apareguin al context que els correspon.

També pot resultar útil de recordar que escaient és una forma adjectival que hem obtingut del verb escaure, sovint indegudament oblidat, qui sap si pels mateixos que ironitzen sobre els «mots escaients». I que escaure és, potser, la forma més adequada per a precindir d'un barbarisme lamentable i tan arrelat com «sentar», quan s'aplica a paraules, actituds, comportaments, vestits, adorns, etc. Naturalment, cal substituir «sentar bien» per escaure i «sentar mal» per no escaure, sense que això vulgui dir que escaure refusi del tot la modificació adverbial. Podem dir, doncs, parlant, per exemple, d'una determinada personalitat, que certes paraules no li escauen, o bé, referint-nos a una senyoreta, que aquest vestit sí que li escau (o que li cau molt bé). Un exemple perfecte de l'ús del verb escaure el trobaríem en el títol d'una cèlebre obra de teatre de l'escriptor americà E. O'Neill, Mourning becomes Electra, que en castellà es tradueix per El luto sienta bien a Electra i en català per El dol escau a Electra.

Hi hauríem d'afegir que l'eliminació de «sentar», o «sentar-se», quan té aplicacion» diferents de les que hem comentat, s'ha de fer amb altres verbs, tal com es pot veure en els exemples següents: Tothom volia seure a terra. El menjar no se li va posar bé. Aquest clima no li prova gaire.

ALBERT JANE